U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: **K. T.**, zastoupena JUDr. Pěvou Skýbovou, advokátkou se sídlem Bartošova 4, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2008, č. j. 56 Az 167/2007 - 21,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně advokátce JUDr. Pěvě Skýbové **se určuje** odměna za zastupování ve výši 2856 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 31. 1. 2008, č. j. 56 Az 167/2007 - 21, zamítl žalobu podanou žalobkyní (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 27. 8. 2007, č. j. OAM-517/LE-05-ZA07-2006, kterým nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení §§ 12 až 14b zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě stěžovatelka namítala, že v průběhu správního řízení objasnila, že opustila zemi původu kvůli náboženské diskriminaci, které byla ona a její rodina vystavena ze strany soukromých osob i veřejných orgánů. Stěžovatelka spatřuje důvody svého pronásledování ve své náboženské orientaci, neboť vyznává tzv. čistý islám a z tohoto důvodu čelila ona i její rodina diskriminaci nejen ze strany bezpečnostních složek domovského státu, ale i v každodenním životě, kdy byla stěžovatelka napadána při snaze dosáhnout standardní lékařské péče. Tyto skutečnosti jsou podle stěžovatelky pronásledováním či alespoň důvodem pro vztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Podle stěžovatelky správní orgán nezjistil úplně a správně skutkový stav věci. Proto stěžovatelka navrhla, aby byl napadený rozsudek krajského soudu Nejvyšším správním soudem zrušen a věc vrácen a k dalšímu řízení.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně

přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Pokud jde o jeho výklad, lze odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Namítala-li stěžovatelka v obecné rovině nedostatečná skutková zjištění bez upřesnění konkrétních pochybení ministerstva, Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že tato námitka byla již předmětem řady jeho rozhodnutí, např. rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 - 61, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 174/2004 - 103, www.nssoud.cz. Obecná námitka porušení správního řádu, ve které stěžovatel neuvádí, v čem konkrétně jsou tato porušení spatřována, není způsobilá přezkoumání, jak Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 25. 4. 2006, č. j. 5 Azs 277/2005 - 54, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 4. 7. 2006, č. j. 4 Azs 387/2005 - 66, www.nssoud.cz.

Stěžovatelka v kasační stížnosti tvrdila, že byla napadána při snaze dosáhnout standardní lékařské péče. Toto své tvrzení konkretizovala již v průběhu správního řízení, když do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu uvedla, že na ni křičela gynekoložka, že ji nezaregistruje, ale poté ji zaregistrovala. Když k ní stěžovatelka znovu přišla, gynekoložka negativně komentovala, že je stěžovatelka zahalená. Stěžovatelka se proto zaregistrovala u jiné gynekoložky. V porodnici na stěžovatelku také křičeli, ale pomohli jí. Stěžovatelka nebyla spokojená, neboť když střídala gynekoložky, měla pocit, že si nepřejí, aby k nim chodila. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že hodnověrnost stěžovatelčiných tvrzení o násilném chování lékařského personálu snižuje především skutečnost, že jí byla patřičná lékařská péče poskytnuta. Stěžovatelkou tvrzená náboženská diskriminace při poskytování lékařské péče neměla žádné znatelné důsledky, neboť stěžovatelce nebyl odepřen přístup ke zdravotní péči. Z výše uvedeného je zřejmé, že stěžovatelka netrpěla takovým stupněm diskriminace, aby se mohlo jednat o pronásledování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 Azs 12/2008 – 97). Rovněž podle rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 4. 2006, č. j. 30 Az 84/2005 – 32, skutečnost, že žalobce není spokojen s úrovní zdravotní péče v zemi svého původu, není zákonným důvodem pro vyhovění jeho žádosti o udělení azylu. Navíc ohledně potíží se soukromými osobami stěžovatelka neprokázala neúspěšné vyčerpání vnitrostátních prostředků ochrany, které v zemi původu měla. Tato skutečnost je však jednou z podmínek pro to, aby v takovém případě mohla subsidiárně nastoupit mezinárodní ochrana formou udělení azylu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 3 Azs 240/2005 - 51, www.nssoud.cz).

Stěžovatelka v kasační stížnosti dále obecně namítala pronásledování ze strany bezpečnostních složek. V průběhu správního řízení však stěžovatelka netvrdila, že by ze strany policie či příslušníků Výboru pro národní bezpečnosti došlo vůči ní k nějakému úkonu nebo jí bylo bráněno v praktikování její víry, neboť policie při návštěvě v jejich bytě měla zájem pouze o osobu jejího manžela. Nejvyšší správní soud zde poukazuje na

dosavadní judikaturu k problematice pronásledování z důvodu náboženské orientace. Podle jeho rozsudku ze dne 2. 3. 2005, č. j. 4 Azs 271/2004 – 58, za pronásledování či odůvodněný strach z něho by v daných souvislostech mohla být pokládána jen taková situace, kdy by ze strany orgánů státní moci docházelo k perzekuci osob pro jejich náboženskou orientaci, popř. k systematickému odmítání poskytovat jednotlivcům ochranu před šikanou vyvolanou netolerancí k jejich náboženskému vyznání. O tuto situaci se však v případě stěžovatelky nejednalo. Krajský soud tedy nepochybil, pokud dospěl k závěru, že stěžovatelka neuvedla žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly jejímu pronásledování nebo odůvodněnému strachu z pronásledování z důvodu náboženské orientace.

Pokud se jedná o důvody pro udělení azylu uváděné stěžovatelkou, intenzita ústrků, které stěžovatelka vytrpěla, nemůže být považována za pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 7 zákona o azylu, neboť se nejednalo o opatření, která by ji ohrozila na životě nebo svobodě, ani o opatření, jež by bylo možno považovat za opatření obdobné intenzity, tj. o intenzity na úrovni ohrožení života nebo svobody (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2006, č. j. 4 Azs 103/2005 - 62, www.nssoud.cz).

K namítanému porušení ustanovení § 91 azylového zákona Nejvyšší správní soud považuje za dostačující uvést, že překážkami vycestování se ministerstvo v azylovém řízení nezabývalo, neboť toto ustanovení zákona již bylo v době jeho rozhodování zrušeno, a proto nemohlo být ani předmětem soudního přezkumu.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatelka žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdila, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovatelce byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupcem advokátka a podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle ustanovení § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů náleží advokátce odměna za jeden úkon právní služby ve výši 2100 Kč (porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení) a podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů 300 Kč. Protože ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku 456 Kč vypočtenou podle ustanovení § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Odměna celkem tedy činí 2856 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu